Enderrock | Elisenda Soriguera | Actualitzat el 27/08/2021 a les 12:30

El fotògraf que feia volar els músics

En record a Xavier Mercadé | La periodista Elisenda Soriguera, exdirectora de publicacions del Grup Enderrock, dedica unes paraules de comiat a Mercadé

Xavier Mercadé | Juan Miguel Morales

Ha estat un inici de curs dur: el càncer s'ha endut el Xavi, després d'anys d'una batalla desigual. Les armes amb què l'ha lluitat han estat moltes. La que ha utilitzat per batallar amb més força ha estat la seva passió per la seva professió. Durant tots aquests anys el fossat ha estat el seu refugi. I la seva família, el motor amorós per tenir l'energia de seguir exercint la seva passió.

Estem en xoc, però encara no hem viscut el xoc real. El dia més trist serà quan anem de concert, el busquem a primera fila i no el trobem. Després de gairebé 13 anys compartint amb ell espais i vivències diàriament, per mi era el moment de posar-nos breument al dia. Perquè com bé s'ha dit i repetit darrerament, el Xavi sempre hi era.

No és un sempre metafòric, és un sempre del tot real. Ho diuen els companys de professió, però també ho diuen tots els músics. Fa posar la pell de gallina veure com aquests dies tothom ha penjat a xarxes el seu #selfixavi de referència. Era omnipresent. Però la malaltia ens ha demostrat que, malauradament, no era immortal.

Des del 1984 que fotografiava l'escena musical. Tota. Tot grup que passés per la Ciutat Comtal (i una mica més enllà, era dels que agafaven carretera i manta per fer la seva feina), des del més novell fins al més consagrat, es convertia en un repte a fotografiar. I els tractava a tots igual: tant el que tocava al Palau Sant Jordi com el que ho feia a l'escenari més petit del món. Per això

haureu vist que els artistes han mostrat a l'uníson la tristesa per la notícia. Perquè la seva tasca professional és incalculable. Perquè els ha fotografiats tots, sovint des dels inicis de la seva trajectòria. Perquè com molt bé han dit i repetit: els moments més emocionants i bonics de les seves trajectòries professionals, molt sovint han quedat per a la posteritat gràcies a la càmera del Xavi.

Recordo perfectament com revisava la seva meticulosa agenda, sempre carregada de cites. En una sola nit podia recórrer Barcelona amunt i avall diverses vegades per fotografiar concerts que se solapaven, però que amb la seva moto podia atrapar. No se li resistien. I la seva obsessió més bonica era caçar-los saltant. Fer-ho, tot i els contratemps del directe i les dificultats de fotografiar músics en moviment. Tot i la il·luminació, que a vegades no li posava la feina fàcil. Tot i a vegades només tenir dues o tres cançons per disparar al músic de torn. Buscar la foto del salt era la seva obsessió. I amb la seva càmera feia màgia: el Xavi feia volar els músics.

Però a més de tot això, en Xavi va ser un molt bon company de feina. Cofundador d'*Enderrock*, el dia del seu aniversari ens portava, com a bon santsenc, esmorzar del forn Baltà. I tenia un radar únic per saber sempre on hi havia birra fresca. També m'ha fotografiat en moments feliços i quotidians. Sense dir res, l'endemà et compartia les fotografies: era la seva manera de mostrar-te la seva estima. Una estima compartida.
Però, per damunt de tot, treballar amb el Xavi ens va ensenyar com, per molt que passin els anys, la música el feia vibrar com el primer dia. Per això va dedicar tota la seva vida a aquesta gran passió.

L'homenatge més bonic el va viure al maig, en vida, a la inauguració de l'exposició al Palau Robert, rodejat de col·legues i de músics estimats. Una exposició que s'ha prorrogat una setmana més perquè tothom qui vulgui la pugui tornar a veure. Una petita mostra de la seva feinada incalculable.